

شناسایی فلسطین، قدمی برای صلح یا اختلاف پیشتر

شهلا مصصامی

ادامه اشغال سرزمین‌های فلسطین توسط نیروی‌های نظامی و دولت اسرائیل از پیچیده‌ترین و دردناک‌ترین مشکلات سیاسی، و یک تراژدی انسانی در ۶ دهه گذشته بوده است. اینها مردمی هستند که اجدادشان به ابراهیم باز می‌گردد؛ برای چندین هزار سال سابقه طولانی همزیستی داشتند ولی به خاطر یک تراژدی دیگر انسانی، یعنی هالوکاست و تأسیس کشور اسرائیل، این مردمان تبدیل به بزرگترین دشمنان یکدیگر شدند. یهودی‌ها و فلسطینی‌ها هر دو حق زندگی در خاکی دارند که متعلق به پدران آنها بوده است ولی مشکل حل‌نشده ادامه اشغال سرزمین‌های فلسطین و فشارهای سیاسی و اقتصادی موجب شده حق زندگی از فلسطینی‌ها تا حد زیادی گرفته شود.

برای آزادی و خودمختاری سخن گفت. وی در مورد جنبش‌های غیر خشونت‌آمیز و اینکه تا چه اندازه برای برقراری صلح اهمیت دارند صحبت کرد و به خطر اختلاف و درگیری که می‌تواند به یک جنگ مذهبی تبدیل شود اشاره کرد. محمود عباس همچنین گفت که زمان آن رسیده است که بهار آزادی عرب تبدیل به «بهار آزادی فلسطین شود».

محمود عباس زمانی که در پایان سخنانش

امسال در مجمع عمومی سازمان ملل یک اتفاق تاریخی رخ داد. محمود عباس رهبر فلسطینی‌ها طی یک سخنرانی پر شور بطور رسمی از سازمان ملل خواست که فلسطین را به عنوان یک کشور مستقل و عضو سازمان ملل به رسمیت بشناسند. مفسرین سیاسی معتقدند این بهترین سخنرانی بود که از جانب یک رهبر فلسطینی در سازمان ملل ارائه شده بود.

محمود عباس از امید و آرزوی مردم فلسطین

مردم غزه رفته بودند بسیار عصبانی بود و گفت این بار امکان دارد نیروی دریایی ترک به همراه شهروندان باشد.

در مورد مشکل با فلسطینی‌ها نخست‌وزیر ترکیه گفت «من می‌خواهم بدانم در اثر حملات فلسطینی‌ها واقعاً چند نفر اسرائیلی کشته شده‌اند. ما می‌دانیم که صدها هزار فلسطینی کشته شده‌اند. این یک «نژادکشی» است ولی اسرائیلی‌ها خود را قربانی تلقی می‌کنند.»

در این مصاحبه بی‌سابقه، نخست‌وزیر ترکیه همچنین گفت: «اسرائیل دارای بمب اتمی، تسلیحات سنگین و تسلیحات کشتار عمومی است. چه چیزی است که آنها ندارند. آنها دارای همه نوع تسلیحات هستند. ولی من از شما سؤال می‌کنم فلسطینی‌ها چه چیزی دارند. چطور فکر می‌کنید که آنها قادرند آن

محمود عباس در سخنرانی خود گفت که ادامه و گسترش اشغال سرزمین‌های فلسطین از طریق اسکان دادن یهودیان در این مناطق بزرگترین مانع صلح است.

تعدادی از اسرائیلی‌ها را که ادعا می‌شود نابود کنند. اجازه دهید خودمان را گول نزنیم. همه می‌دانند اسرائیل چگونه است.»

یک نگرانی واقعی

در روز جمعه ۲۳ سپتامبر ده‌ها هزار نفر فلسطینی با در دست داشتن پرچم‌های فلسطین و عکس‌های رهبران خود، عرفات و محمود عباس جمع شده بودند که به سخنان عباس در سازمان ملل که زنده پخش می‌شد گوش دهند. مدارس، دانشگاه‌ها و ادارات بسته بود. همه مردم با کمال میل آمده بودند. بر اساس آخرین آماري که گرفته شده بود ۸۰ درصد از فلسطینی‌ها از این اقدام محمود عباس پشتیبانی می‌کردند، این محبوبیت حتا در غزه که عملاً در اختیار حماس است نشان داده شده بود.

نتایه‌ها بارها در سخنرانی‌اش اشاره به صلح دوستی و صلح طلبی اسرائیل کرد و اینکه فلسطینی‌ها بویژه محمود عباس هرگز حاضر نشدند دست دوستی اسرائیل را بپذیرند. در پایان از محمود عباس دعوت کرد که در نیویورک به گفتگو بنشینند. ولی فلسطینی‌ها را در ادامه خصوصت مسؤل دانسته و ادعا کرد فلسطینی‌ها بویژه با این اقدام اخیر نشان دادند هدف اصلی‌شان صلح نیست.

نتایه‌ها در پاسخ سخنان محمود عباس که گفت فلسطینی‌ها برای ۶۰ سال با امید و آرزوهای خود به مبارزه ادامه دادند، گفت «امیدها و آرزوها و ۱۰ هزار موشک و تسلیحات ایرانی».

نتایه‌ها از مبارزات مردم کشورهای عربی برای دست یافتن به آزادی و استقلال حمایت کرد و گفت که دست دوستی به سوی مردم مصر، تونس، سوریه، اردن و ترکیه و همچنین فلسطین دراز می‌کند. ولی روابط اسرائیل با کشورهای همسایه بویژه ترکیه در خطر از هم پاشیدن است.

اسرائیل و ترکیه در طی سال‌های دهه ۹۰ از متحدان مهم در منطقه بودند. ترکیه همچنین روابط نزدیکی با قذافی و اسد داشت. بیش از ۲۵ هزار کارگر ترک در لیبی و سوریه کار می‌کردند. روابط ترکیه و اسرائیل از سال پیش، پس از حادثه کشته شدن ۹ نفر فعالان سیاسی ترک به دست سربازان اسرائیلی که با یک کشتی کوچک دارو و غذا برای مردم غزه می‌بردند بسیار تیره شده است.

ترکیه به رهبری نخست‌وزیر بسیار محبوبش این روزها از جنبش‌های مردم عرب دفاع می‌کند. وی تنها رهبری بود که اخیراً از ۳ کشور تونس، مصر و لیبی بازدید کرد. ترکیه از حقوق فلسطینی‌ها دفاع کرده و عملاً تنها کشور مسلمان و دموکراتیک است که قدرت سیاسی و اقتصادی مهمی در منطقه شده است.

نخست‌وزیر ترکیه پس از جلسه مجمع عمومی در یک مصاحبه تلویزیونی با CNN به اسرائیل به سختی حمله کرد. وی از کشته شدن شهروندان ترک که بی‌سلاح به یاری

متن کتبی درخواست عضویت در سازمان ملل را بلند کرد و به حضار نشان داد، چهره‌اش حاکی از یک غرور ملی بود. نمایندگان همگی از جا برخاسته و با کف زدن‌های متمادی حمایت خود را اعلام کردند.

پس از دو دهه مذاکرات بدون نتیجه بین اسرائیل و فلسطینی‌ها و ادامه اشغال سرزمین‌های فلسطینی، محمود عباس تصمیم گرفت این بار از جامعه جهانی کمک بخواهد. در گذشته چندین بار کشورهای دیگر نیز چنین تقاضایی از سازمان ملل کرده بودند. از جمله بوسنی - هرزگوین و اخیراً سودان جنوبی که از سودان شمالی جدا شد و در جولای امسال به عضویت سازمان ملل درآمد. اسرائیل نیز در ۱۹۴۹ از همین طریق به عضویت سازمان ملل درآمد.

این اقدام محمود عباس اگر چه از نظر بسیاری به عنوان یک اقدام دیپلماتیک و غیرخوشونت‌آمیز خوانده شده است ولی با مخالفت شدید اسرائیل و در نتیجه آمریکا روبرو شده است.

محمود عباس در سخنرانی خود گفت که ادامه و گسترش اشغال سرزمین‌های فلسطین از طریق اسکان دادن یهودیان در این مناطق بزرگترین مانع صلح است. بنیامین نتانیا‌هو که دقایقی پس از محمود عباس صحبت کرد با این نظر مخالفت کرده و گفت حضور دراز مدت نیروهای اسرائیلی در مناطق فلسطینی برای حفظ امنیت این کشور ضروری است.

نتانیا‌هو بزرگترین خطر و دشمن اسرائیل، عرب و انسانیت را «اسلام افراطی» نامید و اضافه کرد که هر بار که نیروهای اسرائیل منطقه‌ای را ترک کردند، نیروهای «اسلام افراطی» جایگزین آن شدند. برای مثال با خروج از لبنان، حزب‌الله قدرت گرفت. با خروج از غزه، حماس در این منطقه روی کار آمد و به سوی شهرهای اسرائیلی موشک پرتاب کرد. نتانیا‌هو دولت ایران را بزرگترین حامی و سمبل «اسلام افراطی» نامید. در این زمینه کوشید دنیا را متوجه خطر بزرگی که «اسلام افراطی» مسلح به نیروی اتمی می‌تواند داشته باشد بنماید.

این پیام قابل قبول بود. بطوری که امروز اکثریت فلسطینی‌ها معتقدند اگر حتی تظاهرات غیرخشونت‌آمیز در سطح وسیع بوجود آید می‌تواند به اشغال اسرائیلی‌ها زودتر خاتمه بدهد. وقایعی که در کشورهای عربی اخیراً روی داده است به این اعتقاد قوت بیشتری می‌دهد.

در عین حال، چنانچه تغییری در وضعیت مردم بوجود نیاید، محمود عباس محبوبیت خود را از دست داده و احتمال عکس‌العمل‌های خشونت‌آمیز چه از طرف فلسطینی‌ها و چه با تحریک و شرکت سربازان و یهودیان شهرک‌ها زیاد است.

«یک شکست سیاسی دیگر برای اوباما»

پذیرفته شدن به عنوان یک عضو کامل در سازمان ملل باید با پیشنهاد ۱۵ عضو شورای امنیت باشد و حداقل با ۹ رأی به تصویب برسد. ۵ عضو دائمی که آمریکا یکی از آنهاست بخشی از این ۹ رأی است. سپس در صورت تأیید این پیشنهاد به مجمع

تنها راه حل اینست و با رفتن به جامعه جهانی چیزی از دست نخواهد داد. در این ماه‌های اخیر این مرد مو خاکستری، نوعی احساس آزادی می‌کرد. با شجاعت درخواست‌های واکنگتن را نادیده گرفت و مصمم بود وضع اسفناک مردم خود را به قضاوت وجدان جهانی بگذارد.

مقامات اسرائیلی نه تنها مخالف این اقدام محمود عباس بودند بلکه از عواقب نامعلوم آن بیم داشتند. شیمن پرز رئیس جمهور اسرائیل ۳ بار در ماه‌های اخیر مخفیانه با محمود عباس ملاقات کرد. در این ملاقات‌ها به محمود عباس گفت عضویت در سازمان ملل کمکی نخواهد بود. زیرا آنچه لازم است استقلال برای فلسطین و امنیت برای اسرائیلی‌هاست و سازمان ملل قادر نیست هیچ یک را به او بدهد. محمود عباس در پاسخ گفت: «من تنها هستم، رها شده، خیانت شده از جانب آمریکا و اسرائیل و همه کسان دیگر».

محمود عباس می‌داند صرفنظر از اینکه سازمان ملل چه تصمیمی بگیرد، در بازگشت قهرمانی است که با همان مشکلات پیشین روبروست.

در این سال‌های اخیر محمود عباس کوشیده است که با نحوه برخورد حماس که ادامه مبارزات در صورت لزوم با خشونت است، مخالفت کرده و مبارزات غیرخشونت‌آمیز را تشویق کند. برای مردمی که از خشونت خسته و بیزار شده‌اند

ولی همین آمار نمایانگر نگرانی بود که از ماه‌ها پیش بسیاری در مورد آن بحث و گفتگو کرده بودند. یعنی امید و انتظاری که مردم داشتند. حتی با تأیید مجمع عمومی و شناسایی فلسطین به عنوان یک کشور مستقل تغییر واقعی در شرایط کنونی بوجود نخواهد آمد. در حالی که آمار نشان می‌دهد که انتظار فلسطینی‌ها اینست که با این شناسایی، مناطق کرانه‌های غربی آزاد، مستقل و خود مختار خواهد شد. حتی اگر این به قیمت برخورد با سربازان اسرائیلی و یهودیان اسکان داده شده باشد.

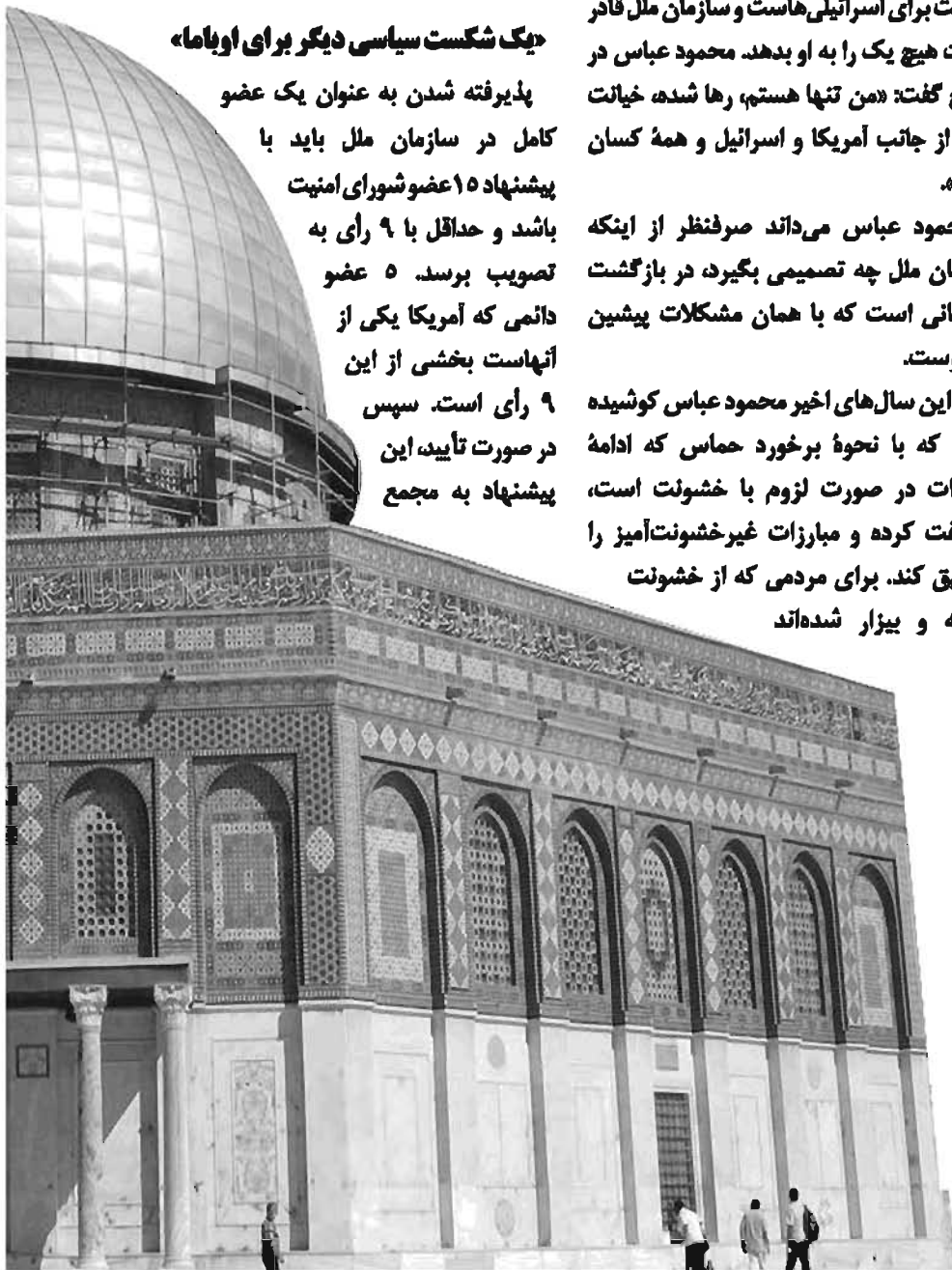
محمود عباس در پاسخ به این نگرانی‌ها گفته بود که تأیید سازمان ملل جایگزین مذاکرات با اسرائیل نیست بلکه شروع آنست.

در این سال‌های اخیر محمود عباس کوشیده است که با نحوه برخورد حماس که ادامه مبارزات در صورت لزوم با خشونت است، مخالفت کرده و مبارزات غیرخشونت‌آمیز را تشویق کند.

در حالی که سه چهارم از مردم تصور می‌کنند رفتن به سازمان ملل یعنی به خود مختاری رسیدن.

یک مفسر سیاسی خاورمیانه می‌گوید: «محمود عباس به جهت کاری که انجام داد یک قهرمان شناخته شده است ولی مشکل اینست که بین آنچه او می‌خواهد و آنچه مردم می‌خواهند تفاوت زیادی وجود دارد».

محمود عباس ۷۶ سال دارد. بارها گفته که می‌خواهد از زندگی سیاسی خود را کنار بکشد. در این زمان شاید می‌خواهد به عنوان کسی که شجاعت داشت مبارزات غیرخشونت‌آمیز فلسطینی‌ها را به مجمع جهانی ببرد شناخته شود. در حقیقت مذاکرات بی‌ثمر با اسرائیل او را خسته و ناامید کرده بود و پیش خود اندیشید

و نیم‌حدا نتوانسته است مذاکرات صلح را آغاز نماید. سال پیش پرزیدنت اوباما در جلسه مجمع عمومی سازمان ملل طی سخنرانی پر شور و خواست که تا سال آینده فلسطین به عنوان یک کشور مستقل و عضو سازمان ملل شناخته شود و امسال در همین جلسه از وتو کردن این تقاضای شناسایی سخن گفت. اوباما در سخنرانی‌اش اذعان کرد که سال قبل در همین جا ایستاده و خواهان شناسایی فلسطین به عنوان یک کشور مستقل شده بود. ولی گفت: امروز مانند آن روز من معتقدم که مردم فلسطین سزاوار داشتن یک کشور مستقل هستند. ولی من همچنین گفتم که صلح واقعی تنها بین اسرائیل و فلسطین امکان‌پذیر است».

آیا تقاضای به رسمیت شناختن فلسطین به عنوان یک کشور مستقل و عضوی از جامعه بین‌المللی قومی برای پیشبرد صلح خواهد بود و یا اختلافات بیشتر.

نزدیکی روابط جمهوریخواهان با نتانیاهو

روابط نتانیاهو از ابتدا با اوباما سرد و غیردوستانه بوده است. با این وقایع اخیر این روابط حتی سردتر نیز شده است. با اختلافات سیاسی عمیقی که بین دو حزب دموکرات و جمهوریخواه وجود دارد و نزدیک بودن انتخابات ریاست جمهوری، جمهوریخواهان تهدید کردند که کمک‌های به فلسطین را قطع خواهند کرد. آمریکا سالیانه ۵۵۰ میلیون دلار به مقامات فلسطین کمک می‌کند. این پول بیشتر برای تعلیم و تجهیز نیروهای امنیتی، پلیس، ساختن برخی تأسیسات زیربنایی نظیر آن مصرف می‌شود.

آمریکا و بویژه پرزیدنت اوباما یک شکست سیاسی به حساب می‌آید. نه تنها واشنگتن نتوانست مانع شود که فلسطینی‌ها بطور یک جانبه تقاضای استقلال نکنند، بلکه به هدف دیگری که داشت نیز نرسید. هدف این بود که تقاضای فلسطینی‌ها به مجمع عمومی برود که یک رأی سمبولیک و کم‌خطرتر می‌توانست باشد. ولی در این شرایط که محمود عباس تقاضای عضویت فلسطین به عنوان یک کشور مستقل را در سازمان ملل کرده است، این تقاضا باید به شورای امنیت برود و آمریکا آن را وتو خواهد کرد. این عمل مغایر با تمام سخنان اوباما از ابتدای ریاست جمهوری‌اش می‌باشد. اوباما همیشه هدفش را بوجود آوردن دو کشور مستقل اعلام کرده بود.

در عین حال در ۸ ماه گذشته اوباما از مبارزات مردم کشورهای عربی و آفریقای شمالی برای رسیدن به آزادی دفاع کرده است. حنان اشراوی مقام عالی‌رتبه فلسطینی گفت: «پرزیدنت اوباما، مبارزات فلسطینی‌ها را از مبارزات و خواسته‌های مردم کشورهای عربی جدا کرده است. بنظر می‌رسد که این اصول تنها در مورد عرب‌هایی که علیه رهبران سرکوبگر خود بها می‌خیزند صادق است». اوباما رئیس جمهوری بود که از اولین روز، صلح بین اعراب و اسرائیل را مهمترین ارجحیت خود نامید و در طی بیش از دو سال

عمومی می‌رود که باید توسط دو سوم از ۱۹۳ عضویه تصویب برسد.

آمریکا از ابتدا اعلام کرد که این تقاضای فلسطین را وتو خواهد کرد. به این ترتیب تقاضای عضویت از شورای امنیت نخواهد گذشت. ولی از آنجائی که اینگونه امور در سازمان ملل هفته‌ها بلکه ماه‌ها بطول می‌انجامد، فلسطینی‌ها فرصت دارند که نوعی شناسایی کمتر از حد یک کشور مستقل را تقاضا کنند که پیش‌بینی می‌شود این خواسته به تصویب مجمع عمومی خواهد رسید. تا زمانی که این اقدامات به نتیجه‌ای برسد، اسرائیل و فلسطین فرصت دارند که نوعی مذاکرات صلح را آغاز کنند. در عین حال مفسرین سیاسی معتقدند از آنجایی که در آمریکا مشغولیت اصلی، انتخابات ریاست جمهوری سال آینده

استه بعد بنظر می‌رسد

هیچ نوع اقدام مثبتی

در این زمینه انجام

شود

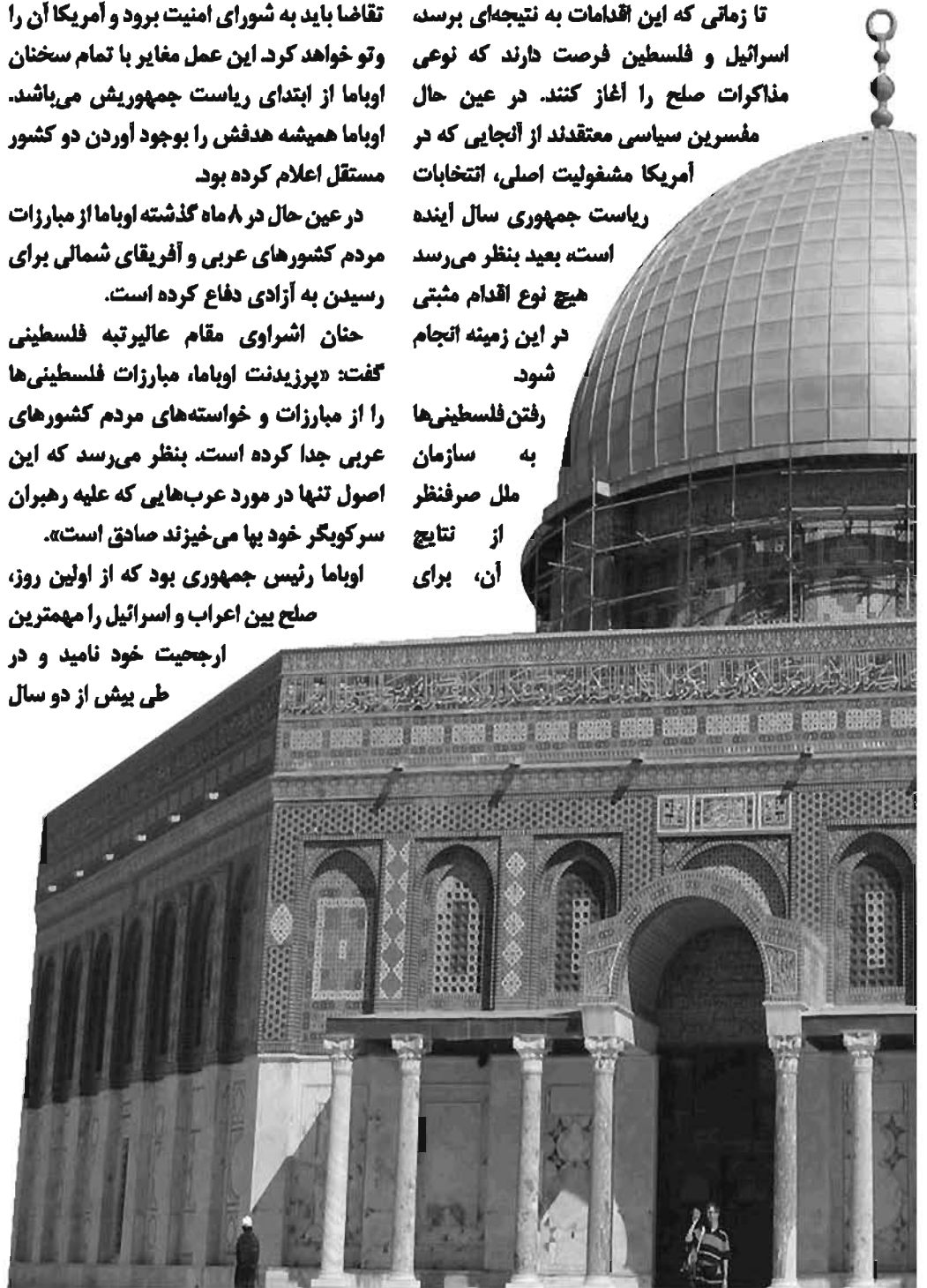
رفتن فلسطینی‌ها

به سازمان

ملل صرفنظر

از نتایج

آن، برای

مورد اهمیت روابط امنیتی بین آمریکا و اسرائیل صحبت کرده است. وی اخیراً گفت: «آنچه در کنگره می‌بینم نشان دهنده رابطه‌ای نزدیک بین آمریکا و اسرائیل است که دو حزب در این اصل شریک‌اند و صادقانه بگویم من فکر می‌کنم این با علائمی که از طرف کاخ سفید فرستاده می‌شود مغایرت دارد».

فرده نامعلوم است

اسرائیل اگرچه ایده یک نوع کشور مستقل فلسطین را قبول دارد ولی می‌خواهد تقریباً تمام یهودیان در مناطق فلسطینی باقی بمانند. همچنین می‌خواهد کنترل اورشلیم را داشته باشند. در عین حال اسرائیل می‌گوید چون نگران حمله گروه‌های تروریستی فلسطینی است باید کنترل مرزها را هم داشته باشد. یکی دیگر از موارد اختلاف، بازگشت به مرزهای

اسرائیل اگرچه ایده یک نوع کشور مستقل فلسطین را قبول دارد ولی می‌خواهد تقریباً تمام یهودیان در مناطق فلسطینی باقی بمانند. همچنین می‌خواهد کنترل اورشلیم را داشته باشند. در عین حال اسرائیل می‌گوید چون نگران حمله گروه‌های تروریستی فلسطینی است باید کنترل مرزها را هم داشته باشد. یکی دیگر از موارد اختلاف، بازگشت به مرزهای

اعضاء جمهوریخواه بویژه در مجلس نمایندگان، در مخالفت با اوپاما، از دولت اسرائیل پشتیبانی بدون قید و شرط کرده و اوپاما را مورد انتقاد قرار دادند که در مورد فلسطینی‌ها سخت‌گیری بیشتری نکرده است. مجموعه این شرایط موجب شده است که اعتبار و احترام پرزیدنت اوپاما و دولت وی در بین مردم کشورهای عربی و حتا اسرائیل کم شود.

روابط تنگاتنگ بین جمهوریخواهان مجلس و دولت اسرائیل، اقدامات دیپلماتیک دولت اوپاما را در مقابله با مسأله پیچیده‌ای مانند روابط فلسطین و اسرائیل و آغاز مذاکرات صلح تا حد زیادی خنثی کرده است. در حقیقت با پشتیبانی مجلس نمایندگان آمریکا از نتانیا هو دست رئیس جمهور برای مذاکره و یا فشار آوردن به دولت اسرائیل بسته شده است؛ تا جایی که ماه گذشته برای اینکه مجلس نمایندگان ۵۰ میلیون دلار کمک به مقامات فلسطینی را رد نکند، پرزیدنت اوپاما مجبور شد از نتانیا هو بخواهد با دوستانش در مجلس نمایندگان آمریکا صحبت کند. نتانیا هو از ۸۱ عضو مجلس که ماه پیش از اسرائیل بازدید می‌کردند خواست که این کمک را قطع نکنند. در مقاله مفصلی در نیویورک تایمز به این رابطه بسیار نزدیک بین نمایندگان جمهوریخواه مجلس و دولت اسرائیل اشاره شده است. اریک کنتور (Eric Cantor) نماینده مجلس از ویرجینیا که قدرتمندترین عضو یهودی در مجلس است، بارها در

